

NELLY RAPP

OCH MARAN

Martin Widmark
Emil Maxén

BONNIER
CARLSEN

NELLY RAPP
OCH MARAN

© *Text* Martin Widmark 2022

© *Bild* Emil Maxén 2022

Formgivning Hanna Säll Everö

En originalproduktion från Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm

Tryckt av Livonia Print i Lettland, 2022

www.bonniercarlsen.se

ISBN 978-91-7977-025-9

Hej!

Det är jag som är Nelly Rapp! Jag är en monsteragent och min kompis Valle har också blivit det.

Vi har båda utbildats på Monsterakademin. Först jag (som blev agent nummer 10) och sedan Valle (som blev agent nummer 11).

"Vad är en monsteragent?" undrar säkert du.

Jo, det är alltså en person som bekämpar monster och spöken.

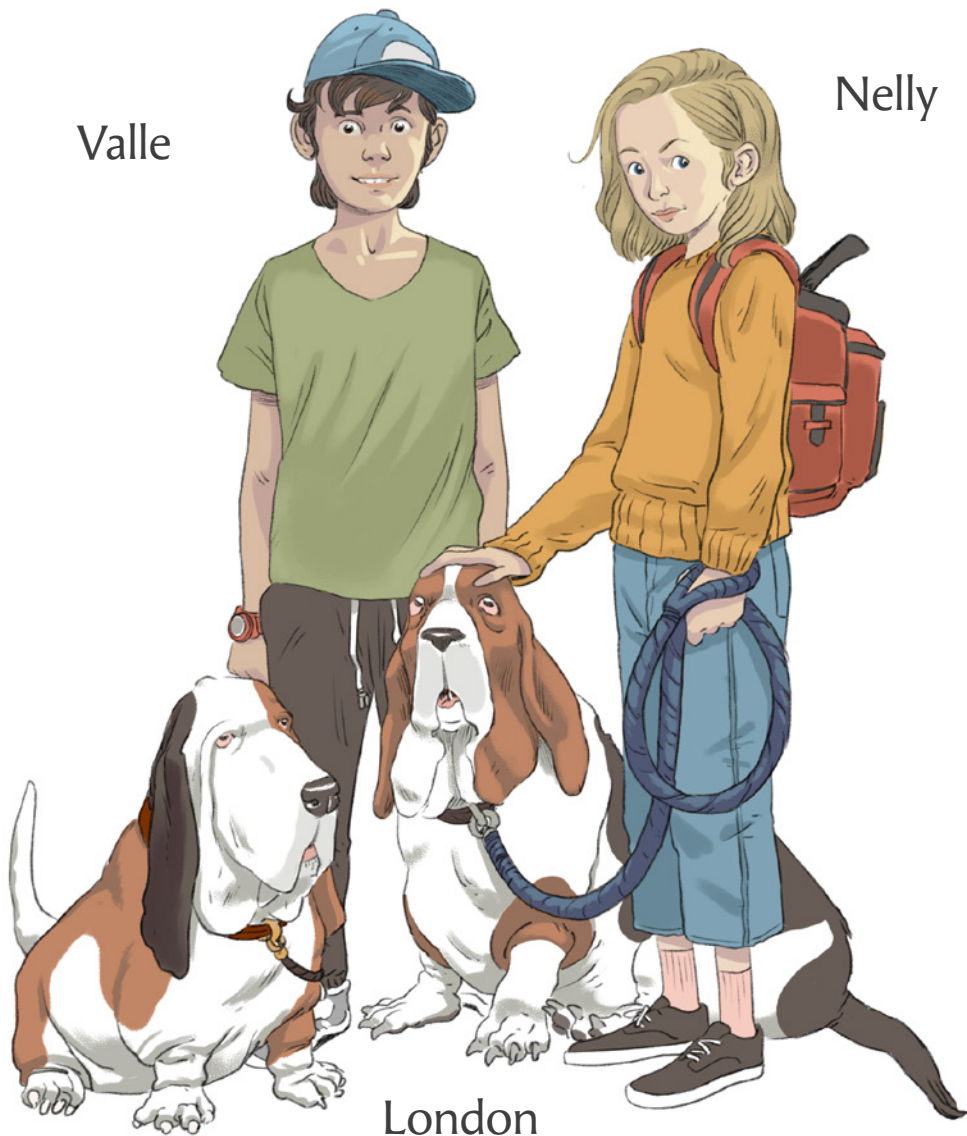
"Ha, ha", skrattar du kanske. "Vad är det för rövarhistorier? Det finns väl inga monster heller. Och spöken - det är ju bara småbarn som tror på sånt!"

Jag förstår om du säger så, för så trodde jag också - tidigare. I dag tror jag inte - jag vet att de finns.

DE HÄR ÄR MED I BOKEN

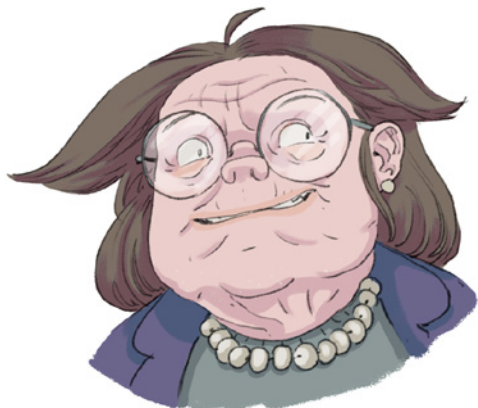
Valle

Nelly

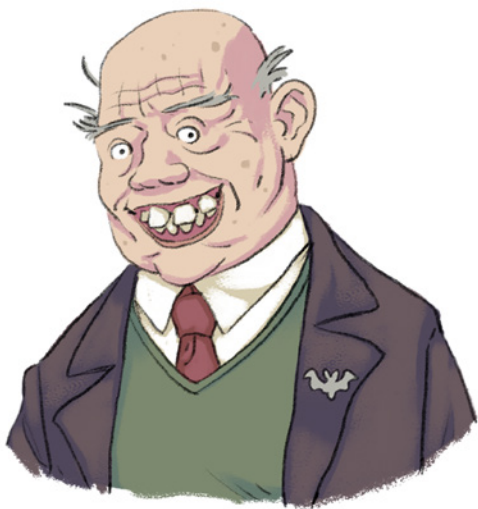

London

Ebba

LENA-SLEVA

Farbror Hannibal

Doktor Marianne

Kapitel 1

Vårstädning på Monsterakademin

– Attjo!

– Prosit, lilla vän, sa LENA-SLEVA.

– Tack, svarade Valle och tog fram en pappersnäsdud ur fickan och snöt sig.

Det var påsklov och Valle och jag var på Monsterakademin för att hjälpa till med vårstädningen. Varje vår skulle hela huset nämligen städas, från källare till vind. Det var ett stort arbete men roligare än vad det kanske låter.

I varje rum och vrå fanns spännande grejer att titta på. Blänkande riddarrustningar, livsfarliga vapen och en massa

annat som LENA-SLEVA och farbror Hannibal hade samlat på sig genom åren.

Nu var det förmiddag och vi höll på att putsa fönstren i det stora husets kök. Valle stod på en stege med en trasa i handen. På golvet vid elementet låg våra hundar Ebba och London och sov. Köket var förstås deras favoritplats på Monsterakademin. Vi hade varsitt förkläde knutet runt magen och solen lyste in genom de höga fönstren.

– Du kanske är allergisk mot damm?
föreslog LENA-SLEVA.

– Näe, svarade Valle och fortsatte att gnugga fönsterrutan.

Hans ögon var lite röda i kanterna och näsan rann.

– Pollen? undrade vår lärare. Träden har ju börjat knoppas.

- Näe, katter, förklarade Valle.
- Katter? sa LENA-SLEVA förvånat.
- Men här finns väl inga katter? sa jag.

London morrade dovt och sparkade med baktassen när han hörde oss prata om katter. Valle ryckte ovetande på axlarna och upprepade att det bara var katter som fick honom att nysa.

– Mycket märkligt, mumlade LENA-SLEVA och fortsatte att putsa skåpluckan hon höll på att rengöra.

Den stora tickande klockan på väggen slog tolv slag. Jag torkade mig om händerna och stoppade ner städgrejerna jag använt i en stor flätad korg.

– Då fortsätter jag med min bok i biblioteket, sa jag.

LENA-SLEVA nickade.

– Hur går det med skrivandet? undrade hon.

– Bra, tack, svarade jag.

Saken var nämligen den, att jag hade fått en idé. Jag hade tänkt samla all kunskap som fanns om monster och andra otäcka väsen i en bok. På eftermiddagarna satt jag därför i Monsterakademiens enorma bibliotek och skrev på min ”Fälthandbok för monsteragenter”. I den skulle jag berätta allt som finns att veta om olika spöken och odjur.

I dag skulle jag fortsätta med kapitlet om vampyrer och det var riktigt ruskigt.

Valle klev ner från stegen och la sin trasa och fönsterskrapa i städkorgen.

Dörren in till köket öppnades plötsligt och vi tittade alla tre med förvåning på den som kom in.